

РЕШЕНИЕ

№ 11750

гр. София, 16.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 31.01.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Къосева
Георги Бозуков

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора
Радослав Стоев, като разгледа дело номер **11750** по описа за **2024** година
докладвано от съдия Георги Бозуков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс
/АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Д. Г. П., ЕГН [ЕГН], чрез адвокат А. Т. - САК, съдебен
адрес: гр. С., [улица], срещу Решение от дата 13.08.2024г., постановено по НАХД №
20231110205974, по описа на СРС НО, 23 с-в. С посочения съдебен акт е потвърдено НП № 21-
4332 -023585 / 18.11.2021г. на началник сектор „АО” - ПП СДВР, с което на основание чл. 183, ал.
4, т. 6 ЗДвП и чл. 183, ал.1, т.1 ЗДвП на жалбоподателя са наложени административни наказания
глоби в размер на 50 лв. и 10 лв. за нарушения на чл. 104а ЗДвП и чл. 100, ал.1, т.1 ЗДвП.

В касационната жалба се твърди, че атакуваното решение е неправилно поради нарушение на
материалния закон, защото неправилно с атакуваното решение било потвърдено процесното НП,
въпреки наличието на предпоставките за отмяната му. Първоинстанционният съд не е отчел, че
при издаването на НП са допуснати съществени нарушения на закона от материално-правен и
процесуално правен характер. Налице било несъответствие между фактическата обстановка на
нарушението, описано от административно наказващия орган и правната квалификация на ЗДвП.
Допуснати били съществени нарушения на процесуалните правила при издаването на
наказателното постановление. Искане се съдът да отмени Решение от дата 13.08.2024г., постановено
по НАХД № 20231110205974, по описа на СРС, НО. 23 с-в. и вместо това да постанови Решение
по същество на спора, като отмени изцяло Наказателно постановление № 21-4332-
023585/18.11.2021г. издадено от Началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не изпраща представител. Ответникът – СДВР, Отдел „Пътна полиция“, редовно уведомен, не изпраща представител. Представителят на Софийска градска прокуратура излага становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, XXIV -ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК. Разгледана по същество, същата е неоснователна поради следните съображения:

Районният съд е приел за установена следната фактическа обстановка:

На 05.11.2021г., около 15,50 ч. , в [населено място], в района на бул. Ц. шосе и по време на движение използвал мобилен телефон без устройство, позволяващо използването на телефона без участието на ръцете му . Нарушението е установено от служители на СДВР и автомобилът е спрял за проверка, при която е установено и , че жалбоподателят не носи СУМПС и контролен талон към него, който съгласно чл. 157 ЗДвП потвърждава валидността на свидетелството за правоуправление. За констатираното на жалбоподателя е съставен акт за установяване на нарушение, подписан от него с отбелязване , че няма възражения по акта . Въз основа на акта е издадено обжалваното НП.

Изложеното съдът приел за установено въз основа на непротиворечив доказателствен материал - АУАН, ползващ се съгласно чл. 189 ЗДвП с доказателствена сила по отношение на отразеното в него, показанията на актосъставителя по делото и приобщените документи по административнонаказателната преписка.

Въз основа на събраните доказателства, СРС е направил извод, че жалбата е неоснователна и обжалваното НП следва да бъде потвърдено, тъй като при извършената от съда проверка се установило, че АУАН и обжалваното НП са съставени от компетентни длъжностни лица и в съответствие с изискванията на ЗАНН по отношение необходимото съдържание на документа и сроковете за съставянето му и при издаването на обжалваното НП не са допуснати нарушения на материалния и процесуалния закон.

По същество на спора въззивният съд е изложил съображения, че административнонаказателната отговорност на жалбоподателя е ангажирана правилно за нарушения на чл. 104а ЗДвП и чл. 100, ал.1, т.1 ЗДвП като е приел, че законосъобразно на същия са наложени глоби в размер на 50 /петдесет/ и 10 /десет/ лева за всяко от извършените нарушения.

Настоящата касационна инстанция намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Същото е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

За да постанови решението си, Софийският районен съд е събрал всички относими доказателства по спора и е установил правилно фактическата обстановка. При реализираната проверка за съответствие на решението с материалния закон, настоящият състав намира, че при обективно възприетата фактическа обстановка по делото, районният съд е изградил правилни изводи за законосъобразност на наказателното постановление.

Според нормата на чл. 104а от ЗДвП, на водача на моторно превозно средство е забранено да използва мобилен телефон по време на управление на превозното средство, освен чрез устройство, позволяващо използването на телефона без участие на ръцете му. Посоченото нарушение е формално, на просто извършване, за изпълването на състава на което е достатъчно използването на мобилен телефон, без да е включено устройство, което да позволява използването на телефона без участие на ръцете. За осъществяването на посоченото нарушение

не е необходимо да е настъпил друг съставомерен резултат, както правилно е отбелязал районният съд.

Настоящата касационна инстанция споделя извода на районния съд, че жалбоподателят е осъществил и нарушение на чл. 100 ал.1 т.1 ЗДвП, съгласно която водачът на моторно превозно средство е длъжен да носи свидетелство за управление на моторно превозно средство от съответната категория и с това е осъществен съставът на административното нарушение, поради което правилно е наложена и санкцията в законоустановения размер от 10 /десет/ лева на основание чл. 183, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, предвиждащ наказание глоба от 10 лв. за водачи, които на носят по време на движение свидетелството си за управление на МПС.

Законосъобразно районният съд не е приложил разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН по отношение на извършените нарушения. Същите не се отличават с по-ниска степен на обществена опасност от останалите нарушения по чл. 104а от ЗДвП и по чл. 100 ал.1 т.1 ЗДвП. Приложението на чл. 28 от ЗАНН е правна възможност, а не задължение на решаващия орган, поради което и необсъждането на предпоставките за маловажност, в случай че такива не са установени, не представлява и процесуално нарушение.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че решението на Софийския районен съд е валидно допустимо и правилно, не се установяват касационни основания по чл. 348 от НПК за отмяната му, и същото следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и с оглед направеното искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на ответника се дължат разноски в производството на основание чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, в размер на 80 лв. с оглед фактическата и правна сложност на делото.

Поради изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд – София град, XXIV-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от дата 13.08.2024г., постановено по НАХД № 20231110205974, по описа на СРС НО, 23 с-в.

ОСЪЖДА Д. Г. П., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи деловодни разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 (осемдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.